

Sygn. akt XX GC 668/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Gospodarczy XX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Sieradz
Protokolant:	Katarzyna Kafarska

po rozpoznaniu w dniu 09 marca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółka jawna w S.**

przeciwko (...) **w A. (Grecja)**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki jawnej w S. na rzecz pozwanego (...) w A. (Grecja) kwotę 7.217,00 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazać pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie od powoda (...) spółki jawnej w S. kwotę 786,80 (siedemset osiemdziesiąt sześć i 80/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych zwrotu kosztów podróży świadków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa

SSO Joanna Sieradz

XX GC 668/10

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 września 2010 r. powód (...) spółka jawna w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) w A. (Grecja) (dalej: Bank) kwoty 343.964,64 zł tytułem świadczenia wyrównawczego wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwoty 95.000,00 zł tytułem zaległej i niewypłaconej prowizji także z odsetkami ustawowymi od tej kwoty.

W uzasadnieniu wskazał, że strony zawarły umowę agencyjną na podstawie, której powód świadczył na rzecz pozwanego usługi pomocnicze do pośrednictwa finansowego polegającą na wykonywaniu czynności agencyjnych. W czasie trwania umowy powód wykonywał swoje zobowiązania względem powoda zgodnie z treścią przedmiotowej umowy. Umowa ta została jednak w późniejszym okresie wypowiedziana przez pozwanego, przy jednoczesnym wyrażeniu przez powoda woli skrócenia terminu okresu wypowiedzenia.

Następnie po rozwiązaniu umowy strona powodowa zwróciła się do pozwanego o zapłatę świadczenia wyrównawczego oraz zaległej prowizji, co ostatecznie spotkało się z odmową Banku. Powód podniósł, że w okresie wykonywania usług na rzecz pozwanego uruchomił kilka tysięcy rachunków bankowych, z których prowadzenia pozwany obecnie czerpie korzyści. Z powyższych okoliczności powód, w oparciu o art. 764³ § 1 k.c. wywodzi swoje roszczenie. Dodatkowo powód domaga się kwoty 95.000,00 zł tytułem zaległej prowizji od wykonanych czynności agencyjnych w miesiącu marzec 2009 roku.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 19 sierpnia 2011 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami procesu (odpowieź na pozew - k.691).

Pozwany potwierdza, iż strony łączyła umowa agencyjna na podstawie, której powód świadczył na rzecz Banku usługi, która to została przez pozwanego w późniejszym okresie wypowiedzenia. Nie mniej pozwany kwestionuje zasadność żądanej kwoty przez powoda w części dotyczącej świadczenia wyrównawczego oraz zaległej prowizji, tak co do zasady, jak i wysokości. Pozwany podnosi, iż co do świadczenia wyrównawczego to powód pozostaje w błędnym przekonaniu co do tego, że żądanie to mu przysługuje w oparciu o regulacje kodeksowe oraz to, że powód czerpie w dalszym ciągu korzyści z rachunków bankowych, które powód uruchomił. Strona pozwana podnosi także, że powód nie przedstawił stosownych wyliczeń, w oparciu o które możliwe byłoby określenie wysokości przysługującego mu świadczenia wyrównawczego o ile byłoby ono zasadne.

Co do roszczenia o zapłatę w zakresie zaległej prowizji, strona pozwana wskazuje, że pomiędzy stronami kwestia ta została rozstrzygnięta wcześniej, co czyni przedmiotowe żądanie bezzasadnym.

W dalszym toku postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie. Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) spółka jawna w S. w dniu 17 września 2007 r. zawarł z pozwanym (...) w A. (Grecja) działającym za pośrednictwem (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. (dalej: (...)) umowę agencyjną nr (...) (umowa -k.57, okoliczność bezsporna).

Zgodnie z §2 przedmiotem umowy agencyjnej było przyjęcie przez powoda do wykonania w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej pośredniczenia w wykonywaniu w imieniu i na rzecz pozwanego czynności agencyjnych wymienionych w art. 6a ust 1 pkt 1 lit. a - k oraz pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe ujętych w załączniku nr 1, w zamian za umówione wynagrodzenie określone w załączniku nr 3 do umowy (załącznik nr 1 - k. 75). Czynności objęte przedmiotową umową powód wykonywał w placówce partnerskiej, która była wynajmowana od spółki (...) sp. z.o.o. (dalej: P.) wykonującą na rzecz pozwanego czynności związane z organizowaniem i zarządzaniem siecią dystrybucji zewnętrznej produktów bankowych utworzonej na podstawie umów agencyjnych, w tym przedmiotowej umowy (§3 umowy). Lokal ten był wynajmowany przez powoda, który wykonywał w nim czynności agencyjne objęte przedmiotową umową (§3 ust 2 umowy). Strony uzgodniły w §3 ust 3 umowy, że przygotowanie i wyposażenie lokalu zostanie zapewnione przez spółkę (...) na koszt powoda na zasadach określonych w oddzielnej umowie o przygotowanie placówki partnerskiej. W zakresie utrzymania i konserwacji przedmiotowego lokalu obowiązki te spoczywały na Banku (§3 ust 5 umowy).

W kwestii wynagrodzenia strony w §5 umowy agencyjnej ustaliły, że jego wysokość uzależniona będzie od liczby i rodzaju prawidłowo wykonanych czynności agencyjnych oraz odpowiadających im stawek wynagrodzenia ujętych w załączniku nr 3 (załącznik nr 3 - k. 77). W ramach rozliczeń za wykonywane przez powoda usługi, Bank miał sporządzać w danym miesiącu kalendarzowy tzw. „miesięczne zestawienie”, które było następnie przesyłane w

formie elektronicznej stronie powodowej. Powód z kolei, za wykonane czynności agencyjne wystawiać miał fakturę VAT obejmującą żądane wynagrodzenie na podstawie własnego zestawienia. W sytuacji powstania rozbieżności pomiędzy kwotą wskazaną na fakturze wystawionej przez powoda, a kwotą wynikającą z „miesięcznym zestawieniem” sporządzonego przez Bank, pozwany uprawniony był do wstrzymania płatności w części lub w całości do czasu wyjaśnienia rozbieżności co do faktycznego wynagrodzenia należnego stronie powodowej. Powodowi przysługiwało

w tej sytuacji możliwość zgłoszenia zastrzeżenia w formie pisemnej, a brak zgłoszenia zastrzeżeń w terminie 7 dni od otrzymania miesięcznego zestawienia sporządzonego przez Bank stanowił o uznaniu wynagrodzenia wskazanego w zestawieniu Banku, i konieczności wystawienia faktury korygującej (§5 ust 3 i 4 umowy). W tej sytuacji faktura korygująca miała być wystawiona w terminie 7 dni od dnia wyjaśnienia wątpliwości co do rozbieżności kwoty wynagrodzenia wynikającego z zestawień (§5 ust 3 i 4 umowy). Strony przewidziały również system motywacyjny, w zakresie sprzedaży określonych usług i produktów Banku, w skład którego wchodziło dodatkowe wynagrodzenia (§5 ust 8 umowy).

W sytuacji stwierdzenia przez pozwanego nieprawidłowości w wykonywaniu czynności objętych umową agencyjną pozwany informował powoda o danym fakcie pisemnie, a w przypadku braku podniesienia przez powoda zastrzeżeń odnośnie zgłoszonych nieprawidłowości w terminie dwóch dni roboczych od daty otrzymania pisma oznaczało jego uznanie (§5 ust 8 i 9 umowy).

W ramach umowy powód miał wykonywać i podejmować aktywne działania na rzecz, i w interesie pozwanego w celu pozyskiwania nowych klientów oraz wzrostu sprzedaży i usług Banku (§7 ust 1 umowy). W szczególności na powodzie spoczywał obowiązek przedstawiania klientom Banku ofert oraz dokumentacji oferowanych produktów, a także umieszczenia w widocznym miejscu w lokalu placówki materiałów reklamowych przekazanych do dyspozycji powoda przez pozwanego określonych w załączniku nr 5 do umowy (§7 ust 1 i 5 umowy, załącznik nr 5 - k. 78).

Umowa agencyjna w §8 nakładała natomiast na Bank obowiązek zapewnienia powodowi i jego pracownikom bezpłatnych szkoleń koniecznych do prawidłowego wykonywania czynności agencyjnych, w tym szkoleń wstępnych, dostarczania materiałów promocyjnych i informacyjnych, druków i formularzy obowiązujących w Banku oraz instalacji bankomatu wraz z dostarczeniem terminala POS i embossera przed rozpoczęciem wykonywania umowy, jak również konserwację tych urządzeń.

W §11 umowy agencyjnej strony ustaliły, że została ona zawarta na czas nieokreślony, a dla jej wypowiedzenia przyjęto zachowanie terminów określonych w art. 764¹ k.c. ze skutkiem rozwiązującym na koniec miesiąca kalendarzowego, którego termin rozpoczynać miał swój bieg od dnia doręczenia wypowiedzenia. Strony przewidziały także możliwość rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym przez pozwanego, które uwarunkowane było od niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków przez stronę powodową (§11 ust 2 umowy). Powód z kolei miał prawo do wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym w sytuacji braku realizowania przez Bank należności tytułem wynagrodzenia, lub też stwierdzonego zawinionym przez Bank niewykonywaniem lub nienależytym wykonywaniem obowiązków określonych w umowie agencyjnej (§11 ust 3 umowy). Jakikolwiek zmiany umowy agencyjnej dla swej ważności wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności (§13 ust 2 umowy).

Treść przedmiotowej umowy był przez strony kilkakrotnie modyfikowana w formie aneksów, przy czym pierwsza zmiana umowy miała miejsce w dniu 17 stycznia 2008 r. gdzie strony podpisały aneks nr (...) do umowy agencyjnej, w ramach którego nadano nowe brzmienie załącznikowi nr 1 oraz nr 3 (aneks - k.84, załączniki - k.85-87, okoliczność bezsporna). Kolejne zmiany umowy agencyjnej miały miejsce w dniu 17 grudnia 2008 r. w którym podpisany został aneks nr (...) do umowy agencyjnej, w którym ponownie nadano nowe brzmienie załącznikom do umowy nr (...) (aneks - k.88, załączniki - k.89-91-103, okoliczność bezsporna). Ostatnia dokonana w umowie zmiana miała miejsce w dniu 1 kwietnia 2009 r. na mocy aneksu nr (...), w ramach którego zmianie uległo część przepisów umowy, w tym przepisy dotyczące min. przedmiotu umowy (§2), wysokości wynagrodzenia za świadczone przez powoda czynności agencyjne (§3), obowiązków powoda (§7), obowiązków pozwanego (§8) (aneks - k.104, załączniki - k. 108-116. okoliczność bezsporna).

Zawarta pomiędzy powodem, a pozwanym umowa agencyjna stanowiła element szerszej współpracy, w ramach której zawarto szereg umów mających na celu umożliwienie oraz przygotowanie powoda do wykonywania zawartej przez niego umowy agencyjnej na rzecz i w imieniu Banku.

W celu sfinansowania powodowi możliwości wykonywania czynności agencyjnych, pozwany udzielił powodowej spółce w dniu 17 lipca 2009 r. kredytu firmowego na kwotę 300.000,00 zł na zakup sprzętu o nr (...), dzięki któremu powód mógł przystąpić do realizacji umowy agencyjnej (umowa kredytu - k.133, okoliczność bezsporna). W celu zabezpieczenia udzielonego kredytu, doszło do udzielenia przez spółkę (...) poręczenia na

podstawie zawartej z powodem w dniu 17 września 2009 r. umowy poręczenia (umowa poręczenia - k. 133, okoliczność bezsporna).

W ramach realizacji umowy agencyjnej zawartej z pozwanym, powód podpisał w dniu 17 września 2007 r. ze spółką (...) umowę o współpracę nr (...) (umowa o współpracę -k.117, okoliczność bezsporna). Celem zawarcia tej umowy było zapewnienie i wykonanie przez spółkę (...) na zasadach określonych w umowie agencyjnej, czynności opisanych w §3 umowy o współpracy w tym w szczególności pomocy merytorycznej, przekazanie listy osób współpracujących z powodem oraz numerów telefonów, jak i nadzoru w zakresie zarządzania i wsparcia sprzedaży, spełniania standardów Banku, zapewnienia ochrony placówce, organizacji szkoleń i pomocy technicznej (§3 umowy o współpracy). W związku z realizacją umowy o współpracę powód miał zapłacić spółce (...) wynagrodzenie w wysokości 100.000,00 złotych (§8 umowy współpracy). Umowa została zawarta na czas nieokreślony, i wchodziła w życie w dniu 24 września 2007 r. (§9 umowy współpracy).

Ponadto strona powodowa zawarła ze spółką (...) w dniu 17 września 2009 r. także umowę nr (...) o przygotowanie i przekazanie placówki partnerskiej (umowa o przygotowanie - k. 770, okoliczność bezsporna). W ramach tej umowy strony umówiły się, że P. zrealizuje przygotowanie placówki partnerskiej oraz powoda do wykonywania czynności agencyjnych określonych w umowie agencyjnej i możliwości realizacji zadań zleconych powodowi przez pozwanego (§2 umowy o przygotowanie). W szczególności na mocy umowy o przygotowanie P. zobowiązał się do wyposażenia lokalu placówki partnerskiej, przeprowadzenia wstępnej rekrutacji oraz szkoleń dla powoda i jego pracowników oraz dostarczenie i udostępnienia materiałów szkoleniowych oraz dokumentacji (§3 umowy o przygotowanie). Za realizację umowy o przygotowanie powód zobowiązał się do zapłaty na rzecz spółki (...) kwoty 200.000,00 zł (§6 umowy o przygotowanie).

Ostatnią umową mającą na celu umożliwienie powodowi oraz zapewnienie wykonywania czynności agencyjnych o których mowa w umowie agencyjnej była umowa podnajmu lokalu użytkowego nr (...) zawarta pomiędzy powodem, a spółką (...) na podstawie której powód stał się najemcą lokalu użytkowego usytuowanego na parterze budynku położonego w S., przy ulicy (...), składającego się z trzech pomieszczeń o łącznej powierzchni 70,66 m² (k.130, umowa najmu - k.135, aneks do umowy najmu - k.140, okoliczność bezsporna). W umowie tej strony ustaliły w § 4 i §5

wysokość czynszu oraz opłat związanych z eksploatacją lokalu, które powód zobowiązał się ponosić na rzecz spółki (...).

Dnia 12 maja 2008 r. powód zawarł ze spółką (...) oraz pozwanym Bankiem umowę rozliczenia nr (...) (umowa rozliczenia - k. 129, okoliczność bezsporna). Na podstawie tej umowy spółka (...) przejęła dług powoda wynikający z umowy kredytu nr (...) zawartej w dniu 17 lipca 2007 r. wymagalnego po dniu rozwiązania umowy agencyjnej w części, w jakiej kredyt został przeznaczony na zapłatę prowizji przewidzianej w §6 umowy przygotowania placówki Partnerskiej. Przejęty przez spółkę (...) dług w postaci kredytu obrotowego udzielonego powodowi został spłacony w całości w dniu 6 listopada 2009 r. (zaświadczenie - k.158).

Zgodnie z zobowiązaniami wynikającymi z umowy agencyjnej powód w czasie jej trwania własnymi siłami działając w imieniu pozwanego pozyskiwał klientów, którym oferował usługi i produktu Banku na podstawie comiesięcznych planów sprzedażowych (zeznania świadka H. H. - k. 4358, k. 922).

W ramach zawartych umów, pozwany Bank oraz działająca na jego zlecenie spółka (...) w znaczącym stopniu sfinansowali przygotowania oraz umożliwienie powodowi wykonywanie czynności agencyjnych o których mowa w umowie agencyjnej z dnia 17 września 2007 r. świadcząc wsparcie (zestawienie środków trwałych wyposażenia placówki ~ k.775, zeznania świadka P. K. (1) na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. czas 00:15:17, zeznania

świadka A. P. na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. czas 00:23:26, zeznania świadka P. G. na rozprawie w dniu 23 października 2014 r. czas 00:17:42). W ramach oferowanego wsparcia pozwany umożliwił rozłożenie czynszu najmu lokalu w którym prowadzona była placówka na raty (zeznania świadka P. G. na rozprawie w dniu 23 października 2014 r. czas 00:19:46).

Pozwany ponosił również koszty akcji mikro-marketingowych, jak również na własny koszt dostarczał powodowi za pośrednictwem spółki (...) materiały promocyjne zapewniając miesięczny przydział materiałów biurowych i ulotek oraz organizował we własnym zakresie, jak również za pośrednictwem P. szkolenia dla pracowników powoda, (zestawienie - k.872-873, zeznania świadka H. H. - k.4359, zeznania świadka M. G. na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r. czas 00:31:05, zeznania świadka A. G. na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r. czas 01:05:17, zeznania świadka P. G. na rozprawie w dniu 23 października 2014 r.

czas 00:39:31, zeznania świadka M. K. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2015 r. czas 00:29:58, zeznania świadka K. S. na rozprawie w dniu 23 października 2014 r. czas 00:52:55, zeznania świadka A. P. na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. czas 00:22:14, zeznania powoda R. L. na rozprawie w dniu 4 lutego 2016 r. czas 00:11:50).

Bank prowadził także na rzecz swoich partnerów w tym również na rzecz powoda akcje telemarketingowe w celu zwiększenia sprzedaży depozytów, dostarczając do oddziałów gotowych klientów depozytowych (email - k.874, zeznania świadka A. G. na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r. czas 01:08:12). Pozwany wspierał powoda oraz innych partnerów podejmując również na własny koszt szereg działań marketingowych w postaci zamieszczania ogłoszeń w prasie, korzystanie z usług marketingowych specjalistycznych agencji reklamowych o charakterze ogólnopolskim oraz globalnym (faktury VAT - k.876 - 886, zeznania świadka P. G. na rozprawie w dniu 23 października 2014 r. czas 00:20:46, zeznania świadka P. K. (2) - k.4489, zeznania świadka P. K. (2) - k.4492, zeznania świadka W. T. - k.4500, zeznania świadka K. K. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2015 r. czas 00:07:30).

Formą wsparcia jaką pozwany oferował swoim partnerom w tym powodowi było na przełomie 2008 roku umożliwienie również rozłożenie na raty czynszu z wynajmowanych lokali (zeznania świadka H. H. - k.4360, zeznania świadka M. K. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2015 r. czas 00:28:10, zeznania świadka P. K. (1) na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. czas 00:18:24, zeznania świadka A. P. na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. czas 00:29:07, zeznania powoda R. L. na rozprawie w dniu 4 lutego 2016 r. czas 00:50:15).

Bank zapewniał powodowi system szkoleń pracowników oraz udostępnił strukturę sprzedaży w osobach dyrektorów regionalnych i obszarowych, którzy na co dzień pracowali z powodem, jak również grupę wsparcia pracującą w terenie (zeznania świadka P. K. (2) - k.4489, zeznania świadka W. T. - k.4500).

W trakcie trwania umowy agencyjnej powód wykonywał swoje obowiązki i zadania, a pozwany wypłacał należnego z tego tytułu wynagrodzenie, co do którego strona powodowa nie podnosiła zastrzeżeń (rozliczenia prowizji - k.180 - 196, rachunek - k.202-217, rozliczenie sprzedaży - k.221-230, zeznania świadka H. H. - k.4359).

Placówka powoda w swoim regionie wyróżniała się na tle innych partnerów z którymi pozwany miał podpisane umowy osiągając dobre wyniki w ramach prowadzonej działalności

gospodarczej (zeznania świadka H. H. - k.4358, zeznania świadka A. G. na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r. czas 00L41.20).

Pierwsza zastrzeżenie powoda co do wynagrodzenia z tytułu prowizji za wykonywanie umowy pojawiła się pomiędzy wystawioną przez powoda fakturą VAT obejmującą wynagrodzenie z tytułu prowizji za miesiąc marzec 2009, a miesięcznym zestawieniem sporządzonym przez pozwanego (mail - k.942-944, okoliczność bezsporna). W wyniku prowadzonych przez strony rozmów oraz wyjaśnienia powstałych na tym tle rozbieżności powód wystawił w dniu 05 maja 2009 r. rachunek nr (...) na kwotę 146.612,28 zł, stanowiący wartość ustalonego przez strony wynagrodzenia z tytułu prowizji za miesiąc marzec 2009 (mail - k.945, rozliczenie prowizji za marzec 2009 - k.948, rachunek - k.949, zeznania świadka A. P. na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. czas 00:41:21).

Kwota na którą powód wystawił fakturę korygującą obejmującą wynagrodzenie z tytułu prowizji za miesiąc marzec 2009 została przez pozwanego uregulowana (okoliczność bezsporna).

Pismem z dnia 27 sierpnia 2009 r. pozwany na podstawie § 11 ust 1 umowy agencyjnej wypowiedział powodowi umowę (wypowiedzenie - k.159, okoliczność bezsporna). Strona powodowa w piśmie z dnia 28 sierpnia 2009 r. wyraziła wolę do skrócenia okresu wypowiedzenia do jednego miesiąca, ze skutkiem na dzień 30 września 2009 r. (pismo powoda - k.160, pismo pozwanego -k.161).

Po wypowiedzeniu umowy Bank przejął placówkę partnerską w której powód świadczył usługi (zeznania świadka K. S. na rozprawie w dniu 23 października 2014 r. czas 00:56:21). Po zakończeniu współpracy z powodem pozwany nie sprzedawał klientom pozyskanym przez powoda swoich produktów (zeznania świadka M. K. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2015 r. czas 00:45:44).

W dniu 16 oraz 28 września 2010 r. powód wystąpił do pozwanego z wezwaniem do zapłaty świadczenia wyrównawczego oraz zaległej prowizji za miesiąc marzec 2009 (wezwanie — k.385, k.406).

Pomimo skierowanych wezwań pozwany odmówił zapłaty żądanej przez powoda kwoty (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o twierdzenia stron wyraźnie przyznane bądź niezaprzeczone przez przeciwnika (art. 229 i 230 k.p.c), złożone przez strony dowody z dokumentów, zeznań powołanych przez strony świadków, jak i strony powodowej.

Wnioskowane przez strony dowody z dokumentów zostały złożone w kserokopiach, bądź poświadczonych przez pełnomocników stron odpisach, jednak pozostaje to bez znaczenia, skoro żadna ze stron nie kwestionowała ich zgodności z oryginałami. Również w ocenie Sądu brak jest podstaw umożliwiających zajęcie odmiennego w tej kwestii stanowiska.

Sąd jednocześnie oddalił wniosek dowodowy strony powodowej w zakresie przesłuchania świadków B. K., Z. Z. i P. W., z uwagi na to iż, brak jest rozstrzygnięcia pomiędzy wskazanymi przez stronę tezami dowodowymi, i nie mają one przełożenia bezpośredniego na przedmiot tego postępowania. Podobnie Sąd ocenił wniosek pozwanego o przesłuchanie świadka B. K. jako biegłego rewidenta jako nieistotny w sprawie.

Sąd nie uwzględnił również wniosku dowodowego powoda w zakresie zobowiązania pozwanego Banku do sporządzenia dokumentów powołanych w składanych pismach procesowych w trybie art. 248 k.p.c. Zdaniem Sądu, wniosek ten stanowiłby naruszenie zasady wynikającej z art. 6 k.c, a w konsekwencji doprowadził do przerzucenia ciężaru dowodowego spoczywającego na stronie, która z danego faktu wywodzi określone skutki prawne na pozwanego, podczas gdy fakty i okoliczności za którymi ww. dokumenty miałyby przemawiać powoływane są przez stronę powodową.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na względzie stanowisko stron co do podstawy prawnej na której opiera się dochodzone roszczenie, w pierwszej kolejności należało dokonać jego oceny w świetle ustalonych faktów i przedstawionych dowodów.

Sąd uznaje, iż stosunek prawny łączący strony był umową agencyjną, w związku z powyższym powód prawidłowo oparł swoje roszczenie na art. 764³§1 k.c. Stanowisko pozwanego, iż strony umowy łączyła umowa franszyzy nie zasługuje w świetle ustalonego stanu faktycznego na uwzględnienie. Bez wątpienia łącząca strony umowa, stanowiła stosunek prawny o charakterze umowy agencyjnej, fakt zawarcia szeregu innych umów w oparciu o które powód wykonywał umowę agencyjną nie ma w tej kwestii żadnego znaczenia. Umowy te zawarte została w celu przygotowania oraz umożliwienia powodowi wykonywania czynności agencyjnych, zaś dochodzone roszczenie jest z nią w sposób

ściśle związane tak jeżeli chodzi o żądanie zasądzenia świadczenia wyrównawczego, jak również zasądzenia kwoty niezapłaconej prowizji.

Z tych względów oceniając zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia, należało oceniać jego podstawy w oparciu o przepisy regulujące stosunki prawne między stronami w ramach umowy agencyjnej, w szczególności w zakresie świadczenia wyrównawczego opisanego w art. 764³ § 1 k.c.

Zgodnie z art. 764³§1 k.c. po rozwiązaniu umowy agencyjnej agent może żądać od dającego zlecenie świadczenia wyrównawczego, jeżeli w czasie trwania umowy agencyjnej pozyskał nowych klientów lub doprowadził do istotnego wzrostu obrotów z dotychczasowymi klientami, a dający zlecenie czerpie nadal znaczne korzyści z umów z tymi klientami. Roszczenie to przysługuje agentowi, jeżeli, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, a zwłaszcza utratę przez agenta prowizji od umów zawartych przez dającego zlecenie z tymi klientami, przemawiają za tym względy słuszności.

Jednakże świadczenie wyrównawcze nie przysługuje agentowi jeżeli dający zlecenie wypowiedział umowę na skutek okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi agent, usprawiedliwiających wypowiedzenie umowy bez zachowania terminów wypowiedzenia (art. 764(4) k.c).

W niniejszym stanie faktycznym powód powinien był wykazać istnienie przesłanek z art. 764³§1 k.c, natomiast pozwany przesłanek z art. 764⁴ k.c.

Na wstępie należy stwierdzić mając na uwadze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2005r. w sprawie I CK 207/05 (LEX 192258), iż świadczenie wyrównawcze nie ma charakteru powszechnego i nie należy się w każdym wypadku, w jakim rozwiązano z agentem umowę.

Wnosząc żądanie o zasądzenie świadczenia wyrównawczego powód (agent) winien więc udowodnić wystąpienie kumulatywnie przesłanek wskazanych w powołanym wyżej przepisie, bowiem dopiero spełnienie łącznie opisanych w nim czterech przesłanek tj.:

1. rozwiązanie umowy agencyjnej;
2. pozyskanie przez agenta nowych klientów lub doprowadzenie do istotnego wzrostu obrotów z dotychczasowymi klientami,
3. dający zlecenie musi nadal czerpać znaczne korzyści z umów z tymi klientami,
4. za roszczeniem o świadczenie wyrównawcze przemawiają względy słuszności, stanowić może o zasadności dochodzonego pozwem roszczenia.

Odnosząc się na wstąpię do powyższych rozważań zauważyć należy, że odnośnie zasady kontrydiktoryjności procesu to ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego, a w szczególności na powodzie (art. 6 k.c, art. 232 k.p.c). To strony są zobowiązane wskazywać dowody na istnienie faktów, z których wywodzą skutki prawne. W

sytuacji zaś, gdy tego nie czynią należy uznać, iż dane fakty nie zostały przez strony wykazane w dostatecznym zakresie, zaś wątpliwości obciążają stronę, które z faktów tych wywodzi skutki prawne. Dalej należy podnieść, że to strony, a nie Sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1997 r., sygn. akt II UKN 406/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt II UKN 244/98, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 r., sygn. akt II CKN 417/98).

Przechodząc do oceny ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w oparciu o zaferowany materiał dowodowy nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż umowa została rozwiązana, natomiast mając na uwadze dowody zebrane w

sprawie, według Sądu powód nie wykazał jednak spełnienia pozostałych przesłanek uprawniających go do uzyskania świadczenia wyrównawczego w stopniu wystarczającym do uwzględnienia jego roszczenia.

Odnosnie drugiej z ww. przesłanek Sąd stwierdził przede wszystkim, że powód nie wykazał ilości pozyskanych klientów, ograniczając się do stwierdzenia, iż było kilka tysięcy umów. Wprawdzie należy przyznać rację twierdzeniom powoda, iż zapewne pozyskał on nowych klientów, gdyż placówka, którą prowadził była nowo założoną, jednak powinien on wykazać ilość tych umów przedstawiając odpowiednie dowody - czego w toku postępowania zabrakło. Co prawda powód wnosił o zobowiązanie pozwanego w trybie art. 248 k.p.c. do złożenia listy klientów banku pozyskanych przez niego i tych którzy nadal współpracują z bankiem, jednak tak jak podnosi pozwany oznaczałoby to konieczność tworzenia nieistniejących dokumentów specjalnie na użytek powoda, i niczym nie uzasadnione przerzucanie ciężaru dowodu na pozwanego oraz poszukiwanie dokumentów na potwierdzenie swoich żądań dopiero w trakcie postępowania sądowego. Argumentacja taka dotyczy również przedłożenia przez pozwanego analiz dotyczących sprzedaży placówki powoda na tle innych placówek.

Stanowisko strony pozwanej co do bezzasadności przeprowadzenia przedmiotowego dowodu Sąd podziela zatem w całości, czego konsekwencją było nie uwzględnienie tego wniosku dowodowego.

Powód w trakcie procesu złożył szereg wniosków o zobowiązanie strony pozwanej do złożenia dokumentów oczekując, iż przedstawiane przez pozwanego na potrzeby niniejszego procesu analizy i wyliczenia zastąpią z jednej strony dokumenty lub wnioski dowodowe, które powinien złożyć sam powód. Sąd uznał, iż część tych wniosków dowodowych nie mała

żadnego znaczenia dla niniejszego postępowania jak chociażby dokumenty z innych spraw sądowych, a dotyczące innych partnerów pozwanego.

Zdaniem Sądu jako nieudowodnioną należało także uznać trzecią ze wskazanych wyżej przesłanek ponieważ strona powodowa nie wykazała choćby w przybliżeniu jakie korzyści pozwana w dalszym ciągu czerpie z umów zawartych przez powoda i czy w ogóle je czerpie. W tym zakresie powód także jedynie ogólnikowo wskazał, iż pozwany czerpie nadal znaczne korzyści z zawartych przez powoda umów, gdyż pozwany w lokalu w którym prowadził działalność powód otworzył swoją placówkę. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż obowiązek wykazania tych okoliczności spoczywał na powodzie.

Odnosnie przesłanki dalszego czerpania znacznych korzyści przez dającego zlecenie z umów z tymi klientami - konieczne jest wykazanie związku przyczynowego między działalnością agenta w toku trwania umowy, a znacznymi korzyściami czerpanymi przez dającego zlecenie po rozwiązaniu umowy. Ważne jest przy tym, aby rozpatrywać perspektywy dalszych znacznych korzyści według stanu na dzień rozwiązania umowy agencyjnej w odniesieniu do najbliższych kilku lat. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 lipca 2007r. w sprawie I Aca 415/07, LEX 370769). Tym samym do uwzględnienia żądania zasądzenia świadczenia wyrównawczego, nie wystarcza samo istnienie kręgu klientów pozyskanych przez agenta, lecz konieczne jest ustalenie, że dający zlecenie nadal czerpie korzyści z tego tytułu. Uznaje się iż, „znaczne korzyści” to m.in. korzystanie przez dającego zlecenie ze zdobytej przez agenta klienteli, wyrobionych stosunków czy reputacji, na którą zapracował także agent, prognozę przyszłych umów, oczekiwaną ich realność i spodziewaną wartość przedmiotu z chwili rozwiązania umowy. Pojęcie to rozumiane jest jako możliwość czerpania zysków z transakcji zawieranych ze stałymi klientami pozyskanymi przez agenta. Nie chodzi zatem o korzyści szczególne, wyższe od normalnych, jakie uzyskuje przedsiębiorca, (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2005r. w sprawie I CK 207/05, LEX 192258).

Według Sądu powód zaniechał udowodnienia powyższego, a w swoich rozważaniach i zgłoszonych dowodach skupił się jedynie podkreślaniu wyróżniających go wyników które osiągał, okolicznościach nakładania przez pozwanego kar w wyniku przeprowadzonych audytów. Kwestie te pozostają jednak bez znaczenia dla możliwości oceny tego, czy pozwany w dalszym ciągu czerpie korzyści jak i tego, czy korzyści te mają charakter znaczny. Zaoferowany w tym zakresie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków oraz samego powoda nie daje natomiast jednoznacznej

odpowiedzi. Zeznania powołanych świadków są w tym zakresie rozbieżne, a należy także mieć na uwadze, że ich wiedza co do tego budzi

uzasadnione wątpliwości Sądu ponieważ wymaga wiedzy specjalistycznej. Także materiał dowodowy z dokumentów nie stanowi w ocenie Sądu wystarczającej podstawy do oceny czy pozwany czerpie znaczne korzyści po rozwiązaniu z powodem umowy agencyjnej. Dokumenty te przedstawiają dane finansowe, których Sąd z uwagi na brak wiedzy specjalistycznej w tym zakresie nie jest w stanie ocenić, jak również porównać, a strony postępowania nie wnosiły o powołanie dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność. Nie ulega natomiast wątpliwości, że w skutek rozwiązania umowy z powodem oraz przejścia placówki partnerskiej, która została przekształcona w Oddział Banku, strona pozwana stała się dysponentem danych umożliwiających jej kontakt oraz oferowania swoich usług klientom pozyskanym przez powoda. Nie ma jednak możliwości na podstawie materiału dowodowego dokonania oceny, czy w związku z tą okolicznością pozwany czerpie korzyści, a jeżeli rzeczywiście je czerpie to czy są one znaczne.

Zdaniem Sądu także wysokość żądanego świadczenia wyrównawczego nie została przez powoda w jakikolwiek sposób uzasadniona. Powód zgłaszając roszczenia wymienione w pozwie, ograniczył się wyłącznie do określenia żądanych kwot pieniężnych, nie przedstawiając właściwych dowodów uzasadniających żądanie ich zapłaty. Należy wskazać, iż powód powołując świadków skupiał się jedynie na wykazaniu, iż prawidłowo wykonywał umowę agencyjną, był cenionym i nagradzonym agentem. Powód zupełnie pomija natomiast konieczność choćby orientacyjnego wykazania ilości umów zawartych na rzecz pozwanego a także wykazania, iż pozwany nadal czerpnie z tytułu ich zawarcia znaczne korzyści. Tymczasem, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, samo twierdzenie strony procesu nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00, „Wokanda” 2002/7-8/44).

Powód dokonał prostego obliczenia wysokości świadczenia wyrównawczego wskazując jako podstawę swoich obliczeń art. 764 §2 k.p.c. wyliczając średnie roczne wynagrodzenia za cały okres trwania umowy agencyjnej. W tym celu powód wskazał, że wysokość świadczenia obejmuje okres trwania umowy tj. 25 miesięcy, precyzując, iż w pierwsze 3 miesiące zakończyły się osiągnięciem dochodu w wysokości 10.982,45 zł, w 2008 roku za 12 miesięcy dochód stanowiący różnicę pomiędzy przychodem, a kosztami wyniósł 376.828,09, zaś w roku 2009 233.782,48 zł. Wyliczona w ten sposób przez powoda średnia miesięczna przypadająca na cały okres trwania umowy w oparciu o uzyskany dochód wyniosła 24.863,72, którą należało pomnożyć przez 12 miesięcy, co ostatecznie dało kwotę 298.364,65 złotych. Jednocześnie należy wskazać, iż twierdzenia powoda są w tym zakresie

gołosłowne, gdyż nie przedstawił on na tę okoliczność właściwych i dających się zweryfikować dowodów. Powód złożył wprawdzie do akt szereg dokumentów i wyliczeń, jednakże mając na uwadze już choćby sposób wyliczania prowizji dla powoda w zależności od rodzaju zawieranych umów, wyliczenie średniego wynagrodzenia, które by miało mu przysługiwać jest bardzo skomplikowane, i wymaga wiadomości specjalnych. Twierdzeń powoda w powyższym zakresie nie można uznać za wystarczające, także z tego względu, iż zostały one w całości zakwestionowane przez stronę pozwaną. Wbrew przekonaniu strony powodowej, samo wyliczenie świadczenia wyrównawczego nie jest takie oczywiste jak również nie jest możliwe jego dokonanie bez skorzystania z wiedzy specjalistycznej w tym przedmiocie. W tej sytuacji pomocnym dla Sądu okazałby się dowód z opinii biegłego, jednakże strony jak już wskazano wcześniej nie wnosiły o przeprowadzenie takiego dowodu. Sąd z kolei, nie jest uprawniony do wyręczania strony na której ciężar dowodowy spoczywa w zakresie postępowania dowodowego, gdyż doprowadziłoby to do zachwiania w procesie równości biorących w nim udziału stron.

Stanowiłoby to także naruszenie art. 232 k.p.c, zgodnie z którym strona zobowiązana jest zgłaszać wnioski dowodowe. Ma też obowiązek zgodnie z prawdą dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy i przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c). Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku, (wyrok Sądu Najwyższego z 15 VII 1999 r. 1 CK.N 415/99). Przewidziane w art. 232 zdanie drugie k.p.c. uprawnienie sądu dopuszczenia dowodu niewskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 I 2000 r. III CKN 567/98), a dopuszczenie dowodu z urzędu jest prawem, a nie obowiązkiem

sądu. (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 XII 2000 r. II CKN 1322/00). Z tych względów Sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 19 V 2000 r. III CZP 4/00 OSNC 2000/11/195), zaś przepisy procedury cywilnej w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu w żadnym razie nie obligują go do przeprowadzania w sprawie gospodarczej z urzędu postępowania dowodowego.

Obowiązująca w procesie cywilnym zasada kontrydiktoryjności zwalnia sąd orzekający z odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są same strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 XII 1997 r. II UKN 406/97 OSNAPiUS 1998/21/641). Ukształtowany system kontrydiktoryjnego procesu wyklucza czynienie przez stronę sądu orzekającego adresatem działań czy dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia jej twierdzeń i wykrycia środków dowodowych pozwalających na udowodnienie wysuniętych przez nią żądań.

W konsekwencji należało uznać, że strona powodowa nie wykazała zasadności zasądzenia świadczenia wyrównawczego, ponieważ nie udowodniono przesłanek o których mowa w art. 764³ k.p.c. w postaci wykazania że w czasie trwania umowy powód pozyskał klientów przyczyniając się w znaczny, stopniu do zwiększenia obrotów dającego zlecenia, jak i przesłanki w postaci czerpania przez dającego zlecenie znacznych korzyści z umów z tymi klientami.

Zdaniem Sądu także względy słuszności, jako ostatnia przesłanka uprawniająca do żądania świadczenia wyrównawczego nie przemawiać na korzyść powoda.

Pozwany w trakcie prowadzonego postępowania dowodowego starał się wykazać, iż w trakcie współpracy stron pomagał powodowi w prowadzeniu agencji. W szczególności pozwany powołał się na to, iż zaopatrzył partnerów z którymi miał zawarte umowy w tym również powoda w materiały biurowe, ulotki, prowadził akcje marketingowe i mikro marketingowe na podstawie których partnerzy w tym powód pozyskiwali klientów, umożliwiał rozłożenie czynszu najmu placówek na raty, jak również wspierał swoich partnerów oferując im korzystne warunki prowizyjne. Działania te wskazane zostały w szczególności przez świadków zeznających w sprawie, które w znacznej części były zbieżne. Także strona powodowa, zeznając wskazała na fakt, że pozwany organizował szkolenia, zaprzeczając jedynie temu, iż oferował wsparcie finansowe. Brak było jednak w tym zakresie dowodu, podczas gdy strona pozwana poza zeznaniami powołanych świadków, wykazała również w formie dowodu z dokumentu, że tego typu wsparcie i akcje były prowadzone oraz że koszty z tym związane ponosił pozwany Bank. W związku z czym, Sąd uznał w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, że strona pozwana wspierała swoich partnerów, w tym również powoda, świadcząc na jego rzecz możliwość udziału w szkoleniach, przeprowadzając akcje marketingowe w środkach masowego przekazu, jak również w wymiarze organizacyjnym zaopatrząc swoje placówki w materiały biurowe, ulotki, umożliwiając rozłożenia czynszu najmu na raty, czy też wreszcie oferując atrakcyjny system prowizji, w czasie gdy sektor bankowy przechodził trudne chwile związane z ogólnoswiatowym kryzysem. Wynika z tego, że pozwany dokładał starań, aby wspomóc powoda w wykonywaniu umowy agencyjnej oraz że działania te generowały po jego stronie koszty, które pozwany sam ponosił.

Reasumując, w świetle powyższych okoliczności należało uznać, że powód nie udowodnił żadnej z przesłanek umożliwiających zasądzenie na jego rzecz świadczenia wyrównawczego. Roszczenie powoda opiera się na gołosłownych twierdzeniach oraz wydaje się, iż dowolnie wskazanych kwotach wynagrodzenia. Powód nie wniósł o powołanie

biegłego, który mógłby dokonać stosownych wyliczeń, a pozwany kwestionował wszelkie podnoszone przez powoda okoliczności w tym zakresie.

Strony postępowania złożyły do akt sprawy szereg dokumentów przede wszystkim księgowych, które miały obrazować między innymi stan rozliczeń stron w trakcie trwania umowy. Weryfikacja tych dokumentów pod względem przedstawionych wyliczeń przez powoda stanowi dla Sądu nie posiadającego wiedzy specjalistycznej jest nie dająca się do pokonania trudnością. Jak już zostało wskazane powód nie złożył na żadnym etapie postępowania wniosku o powołanie biegłego, chociaż należy zauważyć, iż w sprawie tej mają zastosowanie przepisy o prekluzji dowodowej,

więc wniosek taki powinien znaleźć się już w pozwie, najpóźniej w odpowiedzi na pozew w sytuacji, gdy pozwany zakwestionował zasadność żądania świadczenia wyrównawczego i prowizji, jak i prawidłowość dokonanych wyliczeń.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd uznał, iż brak jest uzasadnionej potrzeby składania kolejnych dokumentów przez stronę pozwaną pomimo, iż pełnomocnik pozwanego wyraził taką gotowość, gdyż w sytuacji braku obiektywnej możliwości ich merytorycznej oceny było to zbędne w tym stanie faktycznym sprawy. Powód wnosił o złożenie szeregu dokumentów, które obiektywnie zapewne byłyby skuteczne w wykazaniu ewentualnej wysokości świadczenia wyrównawczego, z uwagi na brak wniosku o powołanie dowodu dalej idącego tzn. wniosku o biegłego, składanie tych dokumentów było zdaniem Sądu bezcelowe.

Sąd też nie znalazł uzasadnienia dla powoływania biegłego z urzędu, należy zauważyć, iż powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Powołanie przez Sąd z urzędu oznaczać mogłoby w tym stanie faktycznym nieuzasadnione zastępowanie strony w inicjatywie dowodowej i prowadzić mogłoby do nierówności stron w postępowaniu sądowym.

Odnosząc się z kolei do przesłanek z art. 764⁴ k.c., które winien wykazać pozwany należy mieć na uwadze, iż dla stwierdzenia utraty prawa do świadczenia wyrównawczego kluczowe jest zaistnienie okoliczności usprawiedliwiających wypowiedzenie umowy agentowi ze skutkiem natychmiastowym, a nie fakt dokonania rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, jednakże zaistnienie tych okoliczności musi być przez stronę pozwaną udowodnione (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 lipca 2007r. w sprawie I Aca 415/07).

Z przedstawionych przez pozwanego dowodów wynika, iż wyniki pracy powoda po podpisaniu umowy w 2004 r. były w pełni zadowalające stronę pozwaną. Świadczy o tym pismo z dnia 28 lipca 2005 r. oraz uzasadnienie rozwiązania umowy. Są to okoliczności, które

nie były kwestionowane przez powoda przez kilka miesięcy po rozwiązaniu umowy. Dowodem na to jest pismo skierowane przez powoda do pozwanego z propozycją dalszej współpracy i obietnicami poprawy wyników. Mając na uwadze również zeznania świadków powołanych przez stronę pozwaną, którzy zeznawali między innymi na okoliczność współpracy stron po podpisaniu nowej umowy, w tym prowadzonych szkoleń oraz nie zakwestionowany przez powoda fakt spadku wyników w 2005 r. Pomimo przedstawionych dowodów i twierdzeń Sąd uznał, iż nie można mówić o istnieniu po stronie pozwanego przesłanek do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia (art. 764⁴ k.c).

Z tych względów żądanie zasądzenia świadczenia wyrównawczego, jako nie udowodnione, podlegało oddaleniu.

Sąd nie uwzględnił także roszczenia powoda w zakresie żądania zasądzenia kwoty stanowiącej prowizję tytułem wynagrodzenia za miesiąc marzec 2009 roku. Powództwo w tej części należało oddalić, mając na uwadze treść łączącej strony umowy, która określała zasady i sposoby wyliczenia i przyznania wynagrodzenia. Co prawda umowa ta była kilkakrotnie modyfikowana aneksami, także w części dotyczącej wynagrodzenia, jednak nie miało to wpływu na zasady, na jakie strony się umówiły. Z akt sprawy wynika, że w miesiącu marzec 2009 roku pomiędzy stronami doszło do powstania rozbieżności, pomiędzy fakturą wystawioną przez powoda, a miesięcznym zestawieniem sporządzonym przez pozwanego. W tym celu strony zgodnie z treścią umowy podjęły się wyjaśnienia powstałych rozbieżności. Doszło do powstania w ramach którego wypracowano końcowe stanowisko co do wysokości przysługującego powodowi wynagrodzenia z tytułu prowizji za marzec 2009 roku, czego efektem było wystawienie przez powoda faktury korygującej na uzgodnioną kwotę, która została powodowi wypłacona (okoliczność bezsporna). Powód co prawda w toku procesu próbował przeforsować pogląd, iż zgoda na umówioną kwotę nie stanowiło zrzeczenia się roszczenia z tego tytułu w pozostałej części, jednak ustalony w tym zakresie stan faktyczny jednoznacznie temu stanowisku przeczy. W pierwszej kolejności należy wskazać, że umowa precyzowała sposób wyliczenia wynagrodzenia oraz to w jaki sposób strony ostatecznie tą kwestię mają rozstrzygnąć. Dalej należy wskazać, że po ustaleniu między stronami ostatecznej kwoty wynagrodzenia, powód aż do chwili wezwania pozwanego do zapłaty nie podnosił tej kwestii. Także z korespondencji mailowej jaką strony prowadziły nie wynika, że pomiędzy nimi pozostają jeszcze jakiegokolwiek nierozstrzygnięte zobowiązania w zakresie wynagrodzenia za marzec 2009 roku. W tej sytuacji żądanie powoda o

zasądzenie niewypłaconej części wynagrodzenia nie zasługiwało na uwzględnienie. Strony bowiem w zgodzie z zawartą umową w sposób jednoznaczny i ostateczny kwestię tą uregulowały, co

sprawa, że także i w tym zakresie przedmiotowe powództwo należało jako nieuzasadnione oddalić. Uzgodnienie w tym zakresie wyrażało się w zachowaniu stron, w umowie bowiem wyraźnie wskazano, że jedynie w sytuacji wyjaśnienia rozbieżności związanych z wynagrodzeniem, powód dokona wystawienia faktury korygującej, co też się stało. Oznacza to, że wbrew stanowisku powoda pomiędzy stronami doszło do uzgodnienia wysokości przysługującego powodowi wynagrodzenia za marzec 2009 roku, co stanowi zarazem o braku podstaw żądania powoda do uwzględnienia jego roszczenia w tym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. w zw. z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) zasądzając od powoda na rzecz pozwanego jako strony przegrywające sprawę koszty, które strona pozwana w toku niniejszego postępowania poniosła.

Jednocześnie w pkt III wyroku Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwotę 339,18 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych zwrotu kosztów podróży świadków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Podstawę orzeczenia w tym zakresie stanowi art. 108¹ k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1, i art. 83, ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSO Joanna Sieradz

(...)